
КАМЕРНА МУЗИКА
КОМПОЗИТОРА-АКАДЕМИКА,
ПУТОВАЊЕ ПО СРБИЈИ

ЛЕСКОВАЦ

Уторак, 6. октобра у 19 сати
Свечана сала Града Лесковца

ПРОГРАМ:

СТАНОЈЛО РАЈИЧИЋ (1910–2000):

Три етуде за клавир

Владимир Глигорић, клавир

ВЛАСТИМИР ПЕРИЧИЋ (1927–2000):

Сонатина за виолину и клавир

Душан Панајотовић, виолина

Игор Дражевић, клавир

ВЛАСТИМИР ТРАЈКОВИЋ (1947–2017):

Зефиров повратак,

три живе слике митолошких призора за флауту, виолину и клавир

Сања Марић, флаута

Душан Панајотовић, виолина

Владимир Глигорић, клавир

ВАСИЛИЈЕ МОКРАЊАЦ (1923–1984)

Соната за виолину и клавир

Душан Панајотовић, виолина

Игор Дражевић, клавир

ЉУБИЦА МАРИЋ (1909–2003):

Чудесни милиграм за сопран и флауту

Мина Глигорић, сопран

Сања Марић, флаута

Пауза

ИСИДОРА ЖЕБЕЉАН (1967–2020):

Три козја увета, свита за обоу, виолину и клавир

Борислав Чичовачки (Марко Марковић), обоа

Душан Панајотовић, виолина

Игор Дражевић, клавир

ДЕЈАН ДЕСПИЋ (1930):

Ноктурно за клавир

Владимир Глигорић, клавир

ДУШАН РАДИЋ (1929–2010):

Соната *Леста* за клавир

Владимир Глигорић, клавир

СВЕТИСЛАВ БОЖИЋ (1954):

Мала јектенија за виолину и виолончело

Душан Панајотовић, виолина

Иван Јарић - виолончело

ИВАН ЈЕВТИЋ (1947):

Велики трио за виолину, виолу и клавир

Душан Панајотовић, виолина

Марина Поповић, виола

Игор Дражевић, клавир

СТАНОЈЛО РАЈИЧИЋ

(Београд, 1910 – Београд, 2000), школовао се у родном граду, где је завршио клавирски одсек у Музичкој школи, у класи Руже Винавер. Дипломирао је композицију на Државном конзерваторијуму у Прагу, у класи Рудолфа Карела, и на Мајсторској школи, код Јозефа Сука. У Прагу је паралелно студирао и дипломирао клавир (Роман Весели, Алоис Шима). У клавиру се усавршавао на Мајсторској школи, код Карела

Хофмајстера, а затим и код Валтера Кершбаумера у Бечу. Педагошку каријеру везао је за Музичку академију у Београду, где је од 1940. па до пензионисања 1977. предавао теоријске предмете и водио класу композиције и оркестрације. Из његове класе изашло је осамнаест дипломираних студената. Један је од оснивача Удружења композитора Србије. Као композитор огледао се у великом броју музичких жанрова и врста. Композовао је опере (*Симонида*, *Карађорђе*, *Дневник једног лудака*, *Беле ноћи*), балете (*Под земљом*, *Поема*, *Премција*), симфонијска дела (шест симфонија, симфонијске поеме, увертире и др.), низ инструменталних концерата, кантате, камерну и клавирску музику, соло песме и др. У српску музику први је унео концерте за клавир, кларинет, виолончело и фагот, затим форму циклуса симфонијског лида, као и телевизијску оперу и монооперу. Добитник је бројних награда, међу којима су: Седмојулска награда за животно дело (1968), ХердEROVA награда (1975), ВУКОВА награда за животно дело (1986) и др. Године 1982. покренуо је и наредних седамнаест година организовао бесплатне концерте у Галерији САНУ, залажући се за афирмацију младих талената. Академик Станојло Рајичић је завештао средства за годишњу награду коју под његовим именом Српска академија додељује младом уметнику-извођачу, за најбољи концерт одржан у Галерији САНУ током протекле сезоне. Године 1950. изабран за дописног, а 1958. за редовног члана САНУ. Дописни члан Словеначке академија наука и уметности у Љубљани постао је 1975. године.

ВЛАСТИМИР ПЕРИЧИЋ

(Вршац, 1927 – Београд, 2000), студије композиције завршио је 1951. у класи Станојла Рајичића, на Музичкој академији у Београду, а потом се 1955–1956. усавршавао на Академији за музику и драмску уметност у Бечу, код Алфреда Ула. Педагошком раду био је посвећен током целог живота. Најпре је предавао у Музичкој школи „Јосиф Маринковић” и Средњој музичкој школи при Музичкој академији, а 1954–1993. на Факул-

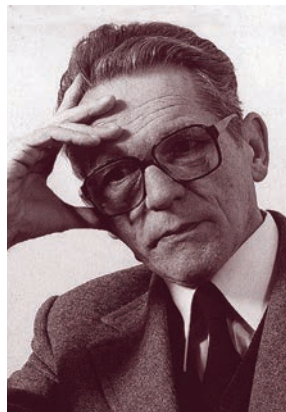
тету музичке уметности у Београду, делујући испрва на Катедри за композицију, а потом на Катедри за теоријске предмете и Катедри за историју музике и музички фолклор, где је предавао Историју југословенске музике. У његове најзначајније композиције долазе: Симфонијета, Симфонијски став, Гудачки квартет, *Fantasia quasi una sonata* за виолину и клавир, циклуси соло песама на стихове В. Попе и Р. Тагора и др. Изузетно је значајан његов музичкотеоријски и музиколошки рад. Објавио је изврсне универзитетске уџбенике *Наука о музичким облицима* (коаутор: Душан Скворан) и *Инструментални и вокалноинструментални контрапункт, студију Развој тоналног система*, монографије о композиторима Јосифу Маринковићу и Станојлу Рајичићу и др. Од капиталног су значаја његова лексикографска остварења: *Музички ствараоци у Србији* и *Вишејезични речник музичких термина*. Добитник је више награда и признања: награде Народне омладине Југославије (1948. и 1950), награде за Гудачки квартет на међународном конкурс у „Бан Батиста Виоти” у Италији (1950), награде Удружења композитора Србије (1959) и др. За дописног члана САНУ изабран је 1988. године.

ВЛАСТИМИР ТРАЈКОВИЋ

(Београд, 1947 – Београд, 2017), дипломирао је и магистрирао из композиције на Музичкој академији у Београду, у класи Василија Мокрањца. Усавршавао се код Витолда Лутославског у Културном центру Музичке омладине у Грожњану и на Високом националном конзерваторијуму у Паризу, код Оливјеа Месијана. Био је професор музичкотеоријских предмета у Средњој музичкој школи „Станковић”, а од 1975. на Факултету

музичке уметности у Београду, где је водио класу композиције и оркестрације. Његова су најзначајнија дела: *Tempora retenta*, студија за велики оркестар; *Дуо за клавир и оркестар*; *Звона* (музика за клавир); *Дан: четири химне за оркестар*; *Арион: нова музика за гитару и гудаче*; *Тестије и кондири: пет музичких гравура за енглески рог и виолу*; *Концерт за обоу и оркестар у Еф-дуру*; *Пет песама Стефана Малармеа за глас и оркестар* и др. Композиције су му извођене у бројним европским земљама (Француска, Италија, Холандија, Немачка, Мађарска, Аустрија, Ирска, Велика Британија), у Јапану и САД. Бавио се и музикографским радом (студије и огледи о С. Рахмањинову, М. де Фаљи, М. Милојевићу, Д. Гостушком, З. Ерићу, Ј. Бошњаку). У рукопису је остала његова књига Музика. Добитник је Награде „Стеван Христић” (1971), Треће награде Међународне трибине композитора (1994), награде „Стеван Мокрањац” (1995), „Априлске награде” града Београда (2006) и др. Дописни члан САНУ постао је 2000. а редовни 2009. године.

ВАСИЛИЈЕ МОКРАЊАЦ

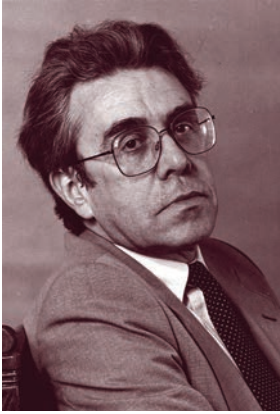
(Београд, 1923 – Београд, 1984), музичко образовање је стекао на Музичкој академији у Београду, где је дипломирао клавир у класи Емила Хајека и композицију код Станојла Рајичића. Био је професор београдских музичких школа „Јосиф Маринковић” и „Мокрањац”, а 1956–1984. доцент и професор композиције и оркестрације на Музичкој академији у Београду. Између 1962. и 1965. био је председник Удружења композитора

Србије. Са својих пет симфонија и другим оркестарским композицијама један је од најзначајнијих симфоничара српске музике. Изузетно је цењен и често извођен и његов клавирски опус, посебно свита-поема *Одјеци*, а компоновао је и концертантну, камерну и примењену музику – за позориште, филм и телевизију. Године 2019. дискографска кућа „Grand Piano” објавила је двоструки компакт-диск с његовом интегралном клавирском музиком, у извођењу реномираног пијанисте Ратимира Мартиновића, професора Академије уметности у Новом Саду. Добитник је награде Стеријиног позорја за сценску музику (1961), Октобарске награде града Београда (1967), награде Југословенске радиодифузије (1968), награде „Петар Коњовић” Удружења композитора Србије (1973) и Седмојулске награде за животно дело (1976). За дописног члана САНУ изабран је 1967. а за редовног 1976. године. Године 2016. у Београду је основана Фондација „Василије Мокрањац” која је посвећена прикупљању, очувању и презентацији музике овог композитора.

ЉУБИЦА МАРИЋ

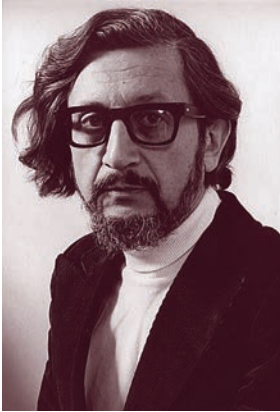
(Крагујевац, 1909 - Београд, 2003) је наша прва жена композитор и уједно први композитор који је диплому из композиције стекао у Србији, 1929. године, у Музичкој школи у Београду, где јој је професор био Јосип Славенски. Последипломске студије композиције (мајсторску школу) завршила је на Државном конзерваторијуму у Прагу, у чувеној класи Јозефа Сука, 1932. године. У Прагу је студирала и дириговање код славног руског диригента Николаја Малка. Тако је постала прва српска жена диригент. Између два светска рата дириговала је оркестрима у Чешкој, Француској и Србији. Успеси њених композиција на фестивалима савремене музике у Амстердаму и Стразбуру, 1933. године, били су први значајни интернационални успеси српске уметничке музике. Касније је у Прагу студирала и микротоналну музику код Алојза Хабе. После Другог светског рата постала је професор теоријских предмета на Катедри за композицију Музичке академије у Београду. Љубица Марић је свој специфичан музички стил остварила аутентичном комбинацијом примене модуса српског *Осмогласника* (пореклом из византијске црквене традиције) и експресионистичког музичког идиома. Она је први композитор у историји музике, који је модални систем византијског порекла користио за стварање нелитургијских музичких дела. Њена дела извођена су широм Европе и у Америци, посебно у Холандији и Немачкој, а међу интерпретаторима њене музике били су истакнути диригенти Андре Клитен и Алберт Розен, као и Ансамбл Wien-Berlin. Њеној музици дивили су се неке од водећих музичких личности 20. века, попут Шостаковича и Лутославског. **НАЈВАЖНИЈА ДЕЛА:** кантата *Песме простора*, циклус *Музика октоиха*, *Пасакаља за оркестар*, *Асимптома* за виолину и гудаче. За дописног члан САНУ изабрана је 1963, а за редовног 1981. године.

ДЕЈАН ДЕСПИЋ

(Београд, 1930–), завршио је студије композиције и дириговања на Музичкој академији у Београду, у класама Марка Тајчевића и Михаила Вукдраговића. Педагошку каријеру започео је 1956. у Музичкој школи „Мокрањац“, а 1965. прешао је на Музичку академију, где је до 1995. био професор музичкотеоријских дисциплина. Аутор је једног од најобимнијих опуса у српској музици, с преко две стотине дела

многобројних жанрова и врста – симфонијске и вокалноинструменталне композиције, концертантна, камерна и клавирска музика, соло песме, хорови, музика за децу и др. У његова најпознатија остварења долазе: *Симфонија у де-молу*, *Дубровачки дивертименто* за симфонијски оркестар; *Концерт за Наташу*, за клавир и оркестар; клавирски трио *Pas de trois*; *Ноктурно, оп. 5*, *Хумористичне етуде*, *Вињете*, *Музички речник*, *Почасница Јованки Стојковић* (све за клавир), *Три медитације за виолончело и клавир*; *Дубровачки канционијер*, циклус за женски глас и чембало/клавир, *Озон завичаја*, циклус за мецосопран и клавир и друга дела. Одличан пријем доживео је и његов оперски првенац – комична опера *Поп Тира и поп Спира*, изведена 2018. у Српском народном позоришту у Новом Саду. Као музички теоретичар дао је немерљив допринос својим оригиналним научним студијама о теорији тоналитета и узорним универзитетским и средњошколским уџбеницима за хармонију и хармонску анализу, науку о музичким инструментима, тонски слог, теорију музике и основе науке о музици. Српска академија је 2015. објавила његову књигу *На крају пута*. Добитник је Вукове награде (2000), Мокрањчеве награде (2005) и других признања. Године 1985. изабран је за дописног, а 1994. за за редовног члана САНУ.

ДУШАН РАДИЋ

(Сомбор, 1929 – Београд, 2010), дипломирао је композицију 1954. на Музичкој академији у Београду, у класи Миленка Живковића, код кога је завршио и последипломске студије. Усавршавао се у Паризу код Даријуса Мијоа и Оливјеа Месијана (1957–1958). У периоду од 1954. до 1979. деловао је као слободан уметник. За професора композиције на Академији уметности у Новом Саду изабран је 1979. Његов богати и разноврс-

ни опус сачињавају обимне вокалноинструменталне форме, музичкосценска дела, оркестарске, хорске, камерне и солистичке композиције, соло песме, као и примењена музика (за позориште, филм, радио и телевизију). У његова најзначајнија остварења убрајају се: Списак: *тринаест крокија за тринаест извођача* (на стихове Васка Попе), опера *Љубав, то је главна ствар*, балет *Балада о месецу луталици*, кантате *Ђеле кула*, *Усправна земља*, *У очекивању Марије*, *Вукова Србија*, *Учитељи*, *Oratorio profano*, *Sonata lesta* за клавир, кореографске поеме *Из моје земље*, *Гунгулице* за мешовити хор и др. Добитник је више награда и признања: награде Савеза композитора Југославије (1954), Октобарске награда града Београда (1959. за *Ђеле-кулу*), награде Пулског фестивала за музику у филму *Мачак под шљемом Жоржа Скригина* (1963), награде „Петар Коњовић” Удружења композитора Србије (1972) и др. Дописни члан САНУ био је од 1972. а редовни од 1983. године.

ИСИДОРА ЖЕБЕЉАН

(Београд, 1967 – Београд, 2020) је пажњу међународне музичке јавности привукла 2003. године опером *Зора Д*, коју је режирао Сер Дејвид Паунтни. Од тада непрекидно добија поруџбине најзначајнијих светских фестивала, ансамбала и институција, као што су Венецијанско бијенале, Фестивал у Брегенцу, Фондација Берлинске филхармоније, Accademia Musicale Chigiana Сијена. Њену музику изводе најзначајнији ансамбли данашњице, попут Октета Берлинске филхармоније, Би-би-сијевог симфонијског оркестра, Гетеборшког симфонијског оркестра, Academy of St. Martin in the Fields, Бечких симфоничара, Симфонијског оркестра RAI Торино, Венецијанских солисти, Холандског камерног хор и Бродски квартета, који је извео више од десет њених композиција. Њена дела се изводе на свим континентима. Ауторски компакт дискови њене музике објављени су у Немачкој (СРО, 2 cd-a) и Великој Британији (Oboe Classics). Добитница је специјалне награде за оперу на конкурсу Genesis Prize 1 у Лондону, затим Мокрањчеве награде, награде Парламента медитеранских земаља за уметничка достигнућа, награде Фонда „Тодор Манојловић“ за модерни уметнички сензибилитет и три Стеријине награде. Композицију је студирала на Факултету музичке уметности у Београду у класи академика Властимира Трајковића. Исидора Жебељан је прва жена у Србији која је постала професор композиције, и то на Факултету музичке уметности, где је сада редовни професор. Члан је Светске академије уметности и науке (WAAS). Најважнија дела: опере *Зора Д*, *Маратонци*, *Симон изабраник*, *Две главе и девојка*, *Наход Симон*; оркестарска дела *Коњи Светог Марка*, *Зујте струне*, *Escenas picaras*; концертантна дела *Игра дрвених штапова* за хорну и гудаче, *Фрула и фламингоси* за кларинет и оркестар; *Три чудне љубави* за виолину и оркестар; и циклус песама за глас и оркестар *Руковети*. За дописног члан САНУ изабрана је 2006. године, а редовног 2012.

СВЕТИСЛАВ БОЖИЋ

(Лозница, 1954–), дипломирао је и магистрирао у Теоријском одсеку Факултета музичке уметности у Београду. На тој установи је био професор музичкотеоријских дисциплина (1980–2019). Његов богати опус чине преко две стотине композиција различитих жанрова – од солистичких, камерних, хорских до оркестарских и вокално-инструменталних. За његове погледе на музичку уметност и за његов уметнички поступак карактеристично је поштовање некадашњих музичких облика, које истовремено освежава модерним музичким изразом. У области духовне музике његова најзначајнија дела су: *Литургија Светог Јована Златоустог*, *Опело*, *Свеноћно бденије*, *Празнично вечерње*, *Духовна лира*, *Небесна литургија*.

Компоновао је и духовни концерт за хор и оркестар *Молитва Рачана* и оперу *Меланхолични снови грофа Саве Владиславића*. Написао је четрнаест књига из области хармоније, полифоније, музичке форме, музике у медијима. Дела су му извођена у седамнаест земаља. Дискографска кућа „Наксос“ објавила је 2012. компакт-диск на којем пијанисткиња Јасмина Кулаглић изводи његов циклус *Византијски мозаик у девет слика*, надахнут манастирима Каленић, Грачаница, Богородица Љевишка, Сопоћани, Хиландар, Пантелејмон, Жича, Студеница и Горњак, као и композиције *После једног рата с мало наде кроз кишу* и *Сећања предака*. Добитник је низа награда међу којима су: Октобарска награда града Београда (1980, за магистарски рад), награда Вукове задужбине за *Литургију Светог Јована Златоустог* (1993), Октобарска награда града Београда (1995), Награда Фондације „Браћа Карић“ (1998), повеља „Стефан Првовенчани“ Рашких духовних свечаности за изузетан допринос српској култури (2000), *Рачанска повеља* (2004), Вукова награда (2007) и др. За дописног члана САНУ изабран је 2015. године.

ИВАН ЈЕВТИЋ

(Београд, 1947–), дипломирао је и магистрирао на Катедри за композицију и оркестрацију Музичке академије у Београду, у класи Станојла Рајичића. Усавршавао се на Париском националном конзерваторијуму за музику, у класи Оливјеа Месијана. Паралелно је студирао клавир код Душана Тадића, на париској *École Normale de musique*. Усавршавао се и у Бечу, код Алфреда Ула, на Високој школи за музику и сценске уметности. Год. 1997–1999. био је професор композиције на Конзерваторијуму за музику Федералног универзитета у Пелотасу (Рио гранде до сул) у Бразилу. До данас је написао стотину двадесет композиција у области оперске, симфонијске, концертантне и камерне музике. Дела су му извођена у готово свим земљама Европе, у Северној и Јужној Америци, Русији, Јапану, Кини. Његове композиције изводили су еминентни уметници из земље и света: Морис Андре, Андре Навара, Жерар Косе, Андре Анри, Манфредо Шмит, Стивен Бернс, Роберто Гато, Ерик Обије, Ерик Фриц, Ирена Графенауер, Мира Јевтић, Ксенија Јанковић, Александар Мацар, Бојан Суђић и многи други. Био је члан жирија на више међународних музичких такмичења, где су његова дела била задата као обавезни комади – у Француској, Швајцарској, Јужној Кореји и Србији. Његова дела су објавила три позната француска издавача – Éditions Alphonse Leduc, Gérard Billaudot и *Chant du Monde*, као и швајцарски издавач Éds. Vim. У Србији, Француској, Шведској, САД, Немачкој и Јапану објављено је око двадесет компакт-дискова с његовим композицијама. За дописног члана САНУ изабран је 2003. а за редовног 2012. године.

ИЗВОЂАЧИ

ИГОР ДРАЖЕВИЋ (1989) је завршио основне и мастер студије клавира у класи проф. Дубравке Јовичић. Тренутно је на завршној години докторских студија на Факултету музичке уметности у Београду, одсек клавир, у класи проф. Александра Шандорова. Усавршавао се код истакнутих професора клавира: Светлане Богино, Владимира Угаркова, Александра Сердара, Невене Поповић, Јокут Михајловић, Арбо Валдме, Александре Романић, Наталије Трул и Сиавуша Гаџијева. Добитник је бројних награда на домаћим и међународним такмичењима. Као солиста и камерни музичар ради на промовисању у очувању музичког стваралаштва домаћих аутора широм Србије и у иностранству.

ДУШАН ПАНАЈОТОВИЋ (1992) рођен је у Књажевцу. Тренутно је на завршној години докторских студија на Катедри за гудачке инструменте на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Гордане Матијевић Недељковић, где је истовремено ангажован и као асистент. Добитник је бројних награда попут награде за Најбољег младог уметника коју додељује Удружење музичких уметника Србије (УМУС), прва награда на интернационалном такмичењу *3rd International Danube Instrumental Competition* у Улму, Немачка, затим *Yamaha* награда, а потом и специјална награда на Интернационалном такмичењу *Ohrid Pearls* у Македонији у виду стипендије за даље усавршавање на *School of Music & Dance, College of Creative Arts*, државном универзитету у Сан Франциску, САД. Одликован је и првом наградом на Интернационалном такмичењу *Burgos International Music Festival* у Шпанији, првом наградом на Републичком такмичењу у Београду. Залаже се за извођење савремених дела, превасходно српских композитора. У циљу очувања српског композиторског стваралаштва обновио је *Београдски трио* са својим колегама Игором Дражевићем и Иваном Јарићем.

ВЛАДИМИР ГЛИГОРИЋ (1979) рођен је у Београду. Докторирао је на Факултету музичке уметности у Београду. Наступао је као солиста у Србији, Хрватској, Шпанији, Швајцарској, Италији и САД, а као солиста са оркестром у Србији, Украјини и Бугарској. За свој рад награђен је са неколико признања у Србији, Украјини и САД. Репертоар Владимира Глигорића чине, како дела класичних, тако и савремених композитора, а последњих година истражује стваралаштво српских композитора,

чија дела изводи и снима за домаће и стране издаваче. Уз солистичке ангажмане, преко десет година сарађује са студентима на катедри за соло певање при Факултету музичке уметности у Београду.

ИВАН ЈАРИЋ (1993) је завршио основне и мастер студије виолончела у класи Драгана Ђорђевића, а специјалистичке студије у класи Срђана Сретеновића. Тренутно је студент завршне године докторских студија виолончела у класи Срђана Сретеновића на Факултету музичке уметности у Београду. Добитник је бројних награда на домаћим и међународним такмичењима, као и многобројних стипендија, међу којима се издвајају стипендије Града Београда, као и стипендије из Фонда за младе таленте „Доситеја“ за најбоље студенте завршних година основних и мастер студија у Србији за 2014. и 2015. годину. Наступао је као солиста у најпрестижнијим концертним дворанама Београда, као и у концертним просторима широм Србије. Његово свирање је забележено на компакт диску који је издат у продукцији Музичке школе „Мокрањац“. Као солиста и као камерни музичар ради на промовисању и очувању музичког стваралаштва домаћих аутора широм Србије и у иностранству.

БОРИСЛАВ ЧИЧОВАЧКИ (1966) је студирао обоу на Академији уметности у Новом Саду и на Конзерваторијуму у Амстердаму. На Природно-математичком факултету у Новом Саду дипломирао је биологију. Музикологију је докторирао на Универзитету у Амстердаму. Наступао је као солиста са Београдском филхармонијом, Загребачком филхармонијом, Гудачима Св. Ђорђа, и другим оркестрима, а солистичке и камерне концерте одржао је широм Европе и у Израелу. Премијерно је извео око осамдесет композиција српских, холандских и немачких композитора. Дискографска кућа Oboe Classics из Лондона објавила је солистички CD Борислава Чичовачког са делима Исидоре Жебељан. Бави се и књижевним радом. У Холандији је објавио једанаест књига романа и збирки приповедака. Написао је либрета за пет опера Исидоре Жебељан. На ФИЛУМ-у у Крагујевцу ради као професор обоје и камерне музике.

МАРКО МАРКОВИЋ (1998) је дипломирао обоу на ФИЛУМ-у у Крагујевцу, у класи проф. др Борислава Чичовачког. До сада је освојио награде на неколико међународних такмичења, од којих се издвајају две на Међународном фестивалу Музичке импресије у Бидгошчу (Пољска) 2017. године. Као солиста је наступао са Камерним оркестром „Шлезингер“ и Крагујевачким оркестром. Члан је неколико европских оркестара за младе музичаре. Учествовао је на неколико значајних фестивала у Србији, као

и на Међународном фестивалу *Нова музика* у Бидгошчу и на *Ускршњем фестивалу* у Бајројту.

САЊА МАРИЋ је основне студије завршила на Факултету музичке уметности у Београду, у класи проф. Миомира Симоновића, код кога је и на мастер студијама. Током школовања освојила је бројне прве награде на републичким и међународним такмичењима. Похађала је мајсторске курсеве у Београду, Ђеру (Мађарска), Мајнцу (Немачка), код еминентних светских флаутиста као што су Петар-Лукас Граф, Каролина Бетер, Гергељ Ичеш, Јубен Ким, Венсан Лука, Андреш Адорјан, Дејан Гаврић и други. Као солиста, члан камерних ансамбала и оркестара, наступала је у бројним салама у Београду и Србији од којих се могу издвојити велика сала Коларчеве задужбине, сала Београдске филхармоније, галерија САНУ, СКЦ, Народно позориште, Центар „Сава“. Такође је наступала на 51. Мокрањчевим данима у Неготину

МАРИНА ПОПОВИЋ (1988) је дипломирала виолину у класи проф. Јасне Максимовић, после чега уписује Мастер на УИА у Кристиансанду, у Норвешкој. Мастер из виоле завршава у класи проф. Дејана Млађеновића на Факултету музичке уметности у Београду. Стални је члан симфонијског оркестра РТС и стални сарадник Београдске филхармоније. Активно наступа у више камерних састава, са којима ради на извођењу и промовисању домаћих и иностраних композитора, савременика.

МИНА ГЛИГОРИЋ је основне и мастер студије соло певања завршила у класи проф. Катарине Јовановић на Факултету музичке уметности у Београду. Проглашена је за најбољег студента у академској 2014/2015. години. Добитник је бројних награда, а истиче се и награда за најбољег младог извођача у 2019. години коју додељује ревија *Музика класика*. Усавршавала се са истакнутим именима, међу којима су и Олга Макарина из *Метрополитен опере*, Дејвид Гауланд из *Ројал опере*, Владимир Редкин из *Балшој театра*, Марјана Липовшек и други. Интерпретирала је више од осам солистичких улога за годину дана, међу којима се издваја улога Коштане у истоименој опери Петра Коњовића, коју је премијерно извела на сцени Народног позоришта после 60 година од последњег извођења. Члан је Народног позоришта, (*Бастујена*, *Коштана*) Опере Мадленианум (*Весела удовица*, *Јадници*) и Звездара театра (*Феликс*).

Биографије композитора написали:

Др Александар Васић

Проф. др Борислав Чичовачки

Александра Бобић

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊА

**ЛЕСКОВАЧКИ
КУЛТУРНИ
ЦЕНТАР**
